

**Новите приключения
на
Златноелечко**

**Автор:
Маргарита Павлова**

**Илюстрации:
ученици от СОУ "Вл. Димитров - Майстора" - Кърджали**

Златноелечко и Ароматна

Беше късен топъл следобед. Цветята в двора цъфтяха и се носеше приятен аромат. Щурецът Златноелечко подремваше, облегнат на крушата. Изведнъж чу някой да пита:

-Златноелечко, спиш ли?

-Не. – отвърна той.

-Тогава може ли да си поговорим? – попита гласчето от короната на дървото.

-Може, само ела насам. – отговори щурецът и погледна нагоре, за да види чий е този нежен глас.

Нихал Юсеин Ахмед

-Не мога. Щом ме видиш, и ти ще спреш да разговаряш с мен като останалите. – обадил се отново гласчето.

-Досега не знаех, че има животинка в двора, с която не искат да говорят. – рече Златноелечко.

Помълча-помълча и каза:

-Е, аз пък ще разговарям с теб. Какво искаш да ми кажеш?

-Амиии... Искам само да си поговорим. – отвърна нежното гласче.

-Тогава нека да поиграем на „разгадай ме - познай ме“. Ти ще ми разкажеш за себе си, а аз да се опитам да те позная.

-Добре! – радостно възкликна гласчето.

И започна:

-Аз съм ярко зелена през пролетта и лятото, а през есента цветът ми става кафяв. Когато наближи зимата, си имам таен проход и влизам в къщата.

-В къщата на дядо Павел? Ти си много смела тогава! – възхити се Златноелечко.

-Не чак толкова. Просто баба Вили е много добра. Щом ме срещне някъде по коридорите, хваща ме с ръка и ме провожда навън. Без нищо лошо да ми направи – обясни гласчето от короната на крушата.

-Тя е много добра. – потвърди Златноелечко. И продължи: – Хайде, кажи ми още нещо за себе си, приличаш на някаква много тайнствена загадка.

-Ям плодове и зеленчуци. – подхвана отново гласчето. - Но най-много обичам круши, ябълки, праскови, къпини и зелените чушки.

-Браво, така трябва да се хранят всички деца, за да пораснат здрави и силни. – похвали я щурецът. – След всичко, което ми каза за себе си, разбирам, че си добро същество. Защо тогава не искат да разговарят с теб дворянчетата? Кажи ми направо коя си, ти победи в играта „разгадай ме - познай ме“, предавам се.

Като помълча известно време, гласчето плахо се обади:

-Не искат да разговарят и бягат от мен, защото съм Ароматна. – каза буболечката с прякор Миризливка.

Така я наричаха, а на нея ѝ бе много криво.

-Ти си онази буболечка, която... Щом те ядосат или се почувстваш застрашена, отделяш неприятна миризма? – зададе въпрос Златноелечко.

-Да, това съм аз. Миризмата я отделям при стрес, а те казват, че не се къпя. Затова бягат и не разговарят с мен. – с приглушен гласец обясни буболечката.

-Не се тревожи, Ароматна. Довечера преди концерта ще намеря подходящ момент да кажа на дворянчетата, че това не е повод да не разговарят с теб. Сега ще дойдеш ли при мен, искам да сме приятели? – попита я Златноелечко.

-Разбира се, идвам. – отвърна Ароматна.

Чу се силно бръмчене, кацането изглеждаше като падане, но буболечката успешно се приземи точно до щуреца.

-Няма да се плашиш, иначе ще се наложи и аз да избягам от миризмата ти. – пошегува се музикантът.

-Няма! – обеща буболечката и продължи: - Радвам се, че ме прие за приятел. Благодаря, че ме изслуша.

В този късен топъл следобед в двора под крушата, се изясни една несправедливост.

Съветът на Златноелечко е да не прибързваме с изводите, докато не сме научили цялата истина.

Колорадският бръмбар с шарените клечки

В съседния двор се настаниха и заживяха колорадски бръмбари. Тези буболечки по цял ден се разхождаха по листата на картофите и не спираха да гризат. Дотогава Златноелечко не бе виждал такива. Гърбовете им на шарени и лъскави жълто-кафяви райета. От дядо Мрав разбра, че идват от Мексико. Това е някъде мнооого далеч, на континента Америка.

Един от колорадските бръмбари бе разгънал листо от бръшлян, държеше в лявата си ръка някакви цветни клечки, а в дясната само една и я размахваше като капелмайстор.

-Оп-па! – каза Златноелечко. - Появи се нов диригент на оркестър “Ла Двора”. Този бръмбар ще ни обърка работата!

-Може да е по-добър от сегашния! – каза плахо седемточковата калинка.

-Не може! – категоричен бе щурецът.

Нихал Юсеин Ахмед

Дядо Мрав усети, че се надига караница, и побърза да потуши спора:

-Чуйте сега, онзи колорадски бръмбар с шарените клечки в ръце не е никакъв диригент... Той е художник.

-Така ли? До днес не съм виждала художник! – ококори се Седмата точица.

-Художник ли!?! – повтори Златноелечко с нескрито съмнение.

-Да! – отвърна дядо Мрав. И продължи: - Шарените клечки в ръцете му са четки за рисуване.

-Само в лявата му ръка има три... – отново се обади калинката.

И литна към съседния двор.

-Толкова са! – потвърди дядото и продължи да говори на Златноелечко: – Художникът винаги знае с коя от тях какъв цвят е рисувал. Може без да гледа да вземе жълтата и няма да я сбърка с друга.

-Брей, какъв художник! Значи е вълшебен. – прошепна щурчето.

-Вълшебен е, Златноелечко! – обади се отново върналата се калинка и продължи: - Сега идвам оттам. Убедих се сама. Върхът на всяка негова четка е с различен цвят. С едната рисува жълт цвят, с другата червен, а с третата-син. Дори го чух да казва, че тези три цвята са основните и ако ги смесваш помежду им, ще получаваши нови цветове. Видях и какво рисува. Нарекъл е картината си “Хоризонт”. Дали ще можем някой ден да си поговорим с него? – попита с надежда тя.

-Защо да не можем! А сега трябва да пазим тишина, докато си довърши творбата. – прошепна щурецът.

-Ще си поговорим, разбира се! – увери я дядо Мрав.

Аз ви обещавам, че когато това се случи, веднага ще ви разкажа А сега... тишина, докато стане картината.

Вълшебството на Пъстра

-Всички да се съберат при черешовото пънче! Веднага! – викаше високо пчелата Медовина.

-Че защо? – попита щипалката Щрак.

-Защото Златноелечко има нещо важно да ни каже. – отвърна пчелата, описвайки кръг.

-Тогава ще повикам и другите. – рече Щрак.

Когато се събраха всички, шурчето скочи на черешовото пънче и подхвана ей такава реч:

-Ако някой от нас се е съмнявал, че живеем в най-вълшебния двор на света, сега ще му кажа и за още едно чудо невиждано, та да се убеди, че тук се случват чудеса.

-Нашият двор е вълшебен, нашият двор е вълшебен... – в хор започнаха да викат всички.

Даяна Калинова Кехайова

Но Златноелечко призова за тишина, вдигайки нагоре лъка си. И продължи:

-Нали си спомняте, че в началото на пролетта цветовете на петунията Пъстра бяха снежнобели фунийки, които само по края на цветчетата си имаха тънка червена ивичка?

-Така е. Бяха сякаш от бродирана дантела. – потвърди седемточковата калинка и продължи. - А когато кацнех в бялата част на цвета □, изглеждах като брошка.

-Я погледнете сега! – обади се Златноелечко.

Настъпи тишина. Чувахе се само шумоленето на вятърът в листата.

-Ах! – първа каза щипалката.

-Ай! – обади се пчелата.

-Ой! – рече майският бръмбар и продължи. – Гледайте, петунията Пъстра е цялата червена и има съвсем малко беличко по края на цветчетата.

-Но как така си е сменила цвета? Дали и аз мога да съм черна на червени точки, а? - не спираше да пита Седмата точица.

-Както ви казах, всичко в двора е вълшебно! - усмихнато рече Златноелечко.

-Аз винаги съм знаела, че тук е най-хубавото място на Земята! А това, че се случват вълшебства, съм го приела като реверанс* на природата. – обясни бодро Щрак-Щрак, наречена отскоро с две имена, като закачка, и за настроение.

А какво се бе случило? Защо са променени цветовете на петунията Пъстра, и дали Седмата точица ще стане черна на червени точки, ще научите от следващата приказка.

* Реверанс – почтителен поклон

Как и защo Пъстра промени цвета си

-Аз зная защo петунията Пъстра сега е повече червена, отколкото бяла. – обади се от съседния двор Колорадският бръмбар.

(Художникът винаги знаеше това, което другите не знаят за цветовете.)

-Защoто си я оцветил с твоите боички. - отвърна му веднага Седмата точица.

В първия момент калинката не успя да осъзнае, че това е художникът. А нали мечтаеше един ден да си поговори с него.

-Може, но може просто да си е сменила тоалета. – обади се щипалката.

-Пъстра, я кажи ни ти как цветът си промени? – попита в скороговорка щурецът.

-Както вече ви каза Златноелечко в предишната приказка, природата е вълшебно нещо! – започна отдалече петунията. Завъртя фунийката, да я видят всички, и продължи: – Ето вижте, пчелата Медовина е кацнала в един от червените цветове на моята съседка, петунията Аления. Тя събира прашец и нектар. През това време по крачетата □ полепват тичинки. Когато изпие нектара и събере прашеца, ще отлети и ще кацне на друг цвят.

Йорлем Сезгин Идриз

-Чудо! – извика Златноелечко – Така нектарът никога няма да свърши.

В това време Медовина се вдигна и полетя към...

-Сега ще кацне на моя цвят. – зарадва се Пъстра. - И тогава тичинките от червената петуния, които залепнаха по крачетата на пчелата, ще полепнат по съцветието ми - това се нарича опрашване.

Така и стана, а Пъстра продължи да обяснява:

-После цветчето ми ще прецъфти и като се разговори новата фунийка, ще е малко бяла и повече червена. Така че в края на лятото може и съвсем да се променя.

-Само пчелите ли опрашват цветята? – попита гъсеницата Косматка.

-Не, правят го и пеперудите, и вятърът. – отвърна Пъстра.

След тези думи в двора всички се замислиха за това, което им каза петунията.

Седмата точица разбра, че ще си остане червена на черни точки, и се зарадва, защото със сегашното си костюмче се харесваше много. Увери се - мечтите се сбъдват. Нали разговаря с художника и установи, че и той е като всички останали.

Само Колорадският бръмбар каза:

-Природата е по-добър художник и от мен! Всеки нов ден е една красива картина, ако наистина можем да я видим.

Колорадският бръмбар разказва в картини

Всички се бяха събрали на тревата в двора. Колорадският бръмбар дойде в уречения час. Разпъна триножника, хвана в лявата си ръка палитрата и „шарените клечки“, а с четката в дясната ръка с лек финес нарисова дърво с кафяви клони. После каза:

-Така изглеждат дърветата през зимата.

-Без листа? – ококори се гъсеницата. - Значи, ако изляза навън през зимата, ще остана гладна.

Художникът пак така с лекота нарисова розови цветчета по клоните и рече:

-Така изглеждат цветовете на прасковата през пролетта. Черешите и вишните цъфтят в бяло, а дрянът - в жълто.

След това нарисова бледозелени мънички листенца по клонките. До тях - големи тъмнозелени. И... Короната на дървото заприлича на зелена къделя.

Румен Димитров

-Ай-ай, пак чудо невиждано! – не скри учудването си Седмата точица.

А художникът вече рисуваше червени сочноузрели праскови.

-Опитвала съм ги! – възкликна пчелата Медовина. – Много са вкусни!

След това Колорадският бръмбар обагри дървото с жълти, червени и светлокафяви листа. И всички разбраха, че това е есента. Отмести настрани статива и попита:

-Сега разбрахте ли как на кафяви клони се появиха розови цветчета, след това зелени листа, как узряха прасковите и най-накрая жълто-златната корона?

-Разбрах ме, всичко разбрахме. – отвърна щастлива калинката.

В това време Златноелечко вече бе подхванал с лъка си мелодията на „Годишните времена“* от Вивалди.

Този ден всички в двора разбраха как с настъпването на сезоните се променя дървото.

*„Годишните времена“ – четири музикални произведения за струнен оркестър с имената на сезоните. Композитор е Вивалди.

Светлинови и изгубената в тъмната нощ Медовина

-Тъмно е, страшно е... Не успях да се прибера навреме в кошера. Сега, в тази черна нощ, какво ще правя? Дали отнякъде няма да дойде едното страшно нещо и да ми стори нещо ужасно? – шепнеше тихичко пчелата Медовина, скрита в цвета на петунията Пъстра - В двора няма никой. И как ще има, нали е нощ, всички спят? Да можех да стигна до прозореца на къщата. Ама като ме е страх да тръгна. – продължаваше да си шепти пчелата.

Искам да ви кажа, че пчелите винаги намират обратния път към кошера, без значение колко надалече са отишли. И винаги успяват да се върнат преди да е станало тъмно или да завали. Но днес Медовина, унесена от аромата на цветята, пълнеше двете си кошнички с прашец докато се смрачи. Сега си мислеше, че е сама в тъмната нощ, но като не знае за нощните насекоми, не означава, че тях ги няма. Винаги има някой около нас в труден час. Сигурна съм. А сега да се върнем на приказката, че пчелата вече а-ха да се разплаче.

Мерлин Али Мюмюн

-Тук сме! – викна някой в тъмното - Аз и сестрите ми сме тук.

-Добре, че се обадихте... Само че кои сте вие? - развълнувано попита пчелата.

-Ние сме семейство Светлинови. Носим светлината със себе си както Диоген* своя фенер. – обадиха се гласчетата съвсем отблизо и Медовина видя как светват и гаснат мънички светлилки.

-Колко сте красиви! Само бях чувала, че летите и святките едновременно. Но вие изглеждате като вълшебни малки огънчета, витаещи в черната нощ. Не ви ли е страх?

-Не! – отвърнаха светулките - Когато си в родния си двор, няма нищо лошо да ти се случи. Тук всички сме добри, сега ще ти помогнем да се върнеш обратно до кошера. Хайде с нас.

-Страх ме е. Тъмно е! Страшно е! – сви се пчелата.

Тогава се обади Златноелечко:

-Няма страшно. Светулките ще светят, аз ще свиря "Лунна соната"*** и смело ще се върнеш в кошера.

След като чу Златноелечко, пчелата се успокои. Излезе от фунийката на петунията и заедно със семейство Светлинови полетя към дома си.

Кошерът се намираше в най-източния край на двора. Там на входа още жужаха няколко разтревожени пчели. Когато видяха Медовина, се зарадваха и я прегърнаха.

Знаете ли как ще се отблагодарят на светулките...? С мед, разбира се.

Днес Медовина се убеди, че дори когато всичко наоколо изглежда безнадеждно..., се намира някой да ти помогне.

* Диоген - преди хиляди години прочутият атински мъдрец Диоген посред бял ден с фенер в ръка търсил истинския човек.

***„Лунната соната“ е музикално произведение /соната/ написана от Лудвиг Ван Бетовен.

Златноелечко и медените круши

-Тази сутрин е хладно. Сложи си елечето, че да не настинеш, Златноелечко. – каза дядо Щур.

-Добре! – отговори щурчето.

Върна се бързо с елечето. Седна до дядо си на едно от листата на хризантемата и се загледа към двора на съседите.

Йелиз Гюлдениз Мюмюнали

-Крушите ли гледаш? – попита дядо му.

-Тях гледам... Така, сгушени в листата, ми приличат на слънца. И винаги са по-вкусни от нашите... – каза омърлушено Златноелечко.

-И аз, когато бях малък като теб, си мислех така... Докато един ден прескочих оградата и ги опитах.

-Много ли бяха вкусни, дядо? - нетърпеливо попита щурчето.

-Какво да ти кажа? Оказа се, че са кисели и стипчиви. – отвърна дядото.

-Така ли? А аз какво си помислих... – не се доизказа Златноелечко.

-Нещата винаги изглеждат хубави отдалече! – подчерта дядо Щур.

А Златноелечко допълни:

-По-добре да гледаме в собствения си двор, не в чуждия.

-Така-така, внучето ми. – прегърна го дядо му.

Трудолюб и Мина Нежнолюбови

И тази пролет храстът Златен дъжд разцъфтя Златноелечко бе щастлив сред златния си дом Тази сутрин стана рано и докато правеше гимнастика, си броеше:

-Раз, два, три, четири

Някъде от тревата под храста се чу ехо:

-Ии-раз, ии-два, ии-три, ии-четири

Огледа се щурецът и видя мравчето Трудолюб Нежнолюбов Броеше на глас и вървеше, понесъл един цвят от храста на Златноелечко

-Ей-ей, мравчо, какво правиш? Накъде с този цвят?

Петя Светославова Делчева

Трудолюб се спря, намери с поглед Златноелечко и отвърна:

-Днес е много, много важен ден!

-Добре – отвърна щурецът – Е, разказвай!

Мравчо не чака да го попитат още веднъж и започна да обяснява:

-Нося тази „златна капка дъжд“ на Мина Ще я искам за невеста Дали ще се съгласи? – попита той щуреца

-Как няма да се съгласи, мравчо До днес не съм виждал толкова красив годежен пръстен Освен това ти си трудолюбив, добър, отзивчив и щедър Много добре ще се грижиш за нея, а някой ден - и за мравчетата ви

Когато чу това, храстът Златен дъжд зашумоля със цветовете си и каза:

-Бъдете щастливи, много щастливи!

Досега Златноелечко не бе чувал храста да говори, но усещаше, че всичко чува и вижда Знаеше, че е щастлив когато наоколо е спокойно, и тревожен само по време на буря

-На добър час! – извика и щурецът и продължи - Трудолюб, ти си ми приятел, искам лично да изсвирия „Сватбен марш“ от Менделсон на вашата сватба

-Благодаря, много ти благодаря!

И продължи Трудолюб към мравуняка на Мина Когато пристигна, спря пред нея и криво-ляво попита:

-Искаш ли да споделиш живота си с мен?

Всички спряха да дишат А тя наведе мигли и отговори:

-Да!

Прегърна я Трудолюб Отвсякъде се чуха аплодисменти И така Мина прие предложението и вече е с фамилия Нежнолюбова

Още един светъл ден в двора на Златноелечко

Лошата калинка

Днес отнякъде пристигна малка хубава калинка и тревога до небето вдигна.

-Кой във цветето е влязъл? Бързо, бързо да излязя... За главата ще го хвана, ще го завлека в герана*.

Спогледаха се всички в двора, до днес такова нещо не видели.

-Чу ли да излизаш ти? Бързо! Хич не ми бръмчи. Идвам вече, ще те хвана...

Показа главица от цветето Родопски крем** пчелата Медовина и ококорена заоглежда калинката.

-Хич не ме измервай с поглед, тръгвай бързо, че сега трябва да се настаня!

Събраха се всички под цветето. Гледат и не вярват на очите си, как е възможно една малка калинка, току-що дошла в двора им, да се държи така.

-Хей, калинке! Щрака-щрак, аз живея тука, щрак... Вземай си торбата с дрешките и си тръгвай начаса, в този цвят от векове цялото щипалско племе е живяло и до днес... няма да ти дам да влезеш.

Мария Паола Иванова

-А защо на бръмчаштата муха даваш вътре да живее? – сопна се калинката.

-Та това не е муха, тя е златната пчела. Ако беше и ти добра, да попиташ ей така:
- Може ли да вляза в цветето? Вече щяхме да сме три... Но си лоша и нахална, тръгвай бързо, че сега ще те сполети беда. – заплаши я щипалката.

Тръгна бавно-бавничко калинката, спря се пак до детелинката... Грешката си тя разбра и понечи ей така, да се извини на всички - и пчелички и мушички, но щипалката изрече:

-В този двор сме все възпитани, но когато дойде лош, всички скачаме на нож. Ако искаш, остани, ние всички сме добри...

-Тръгвам, няма да остана... - посърнала отвърна буболечката.

Отпътува, този път наистина. В съседен двор се спря, чух да казва тя това:

-Добър ден, цветенце мило! Може ли да сме съседки? Ще си правим равносметки. Ще живеем и ще пеем, заедно ще се люлеем.

-Влизай... - каза □ цветенцето.

И до днес живеят там, мирно, тихо в сговор. Ти разбра ли днес сега, че добрата дума портите отваря, а когато тя е зла, всичко в миг затваря?

*Геран – кладенец

**Родопски крем е растение от семейство Кремови, което се среща само в планина Родопи. Родопският крем е определен като рядко и защитено растение на територията на България. Познато е още като „Звезда на земята“.

Скарабей в двора на Златноелечко

-Лято е навън,

Слънчо грее и се смее.

В двора има пън,

Щрак се грее и си пее...

Тананикаше Златноелечко или по-точно, закачаше се с останалите, пеейки и измисляйки текста и мелодията на песента.

-В двора-а-а-а... – спря да пее шурецът и попита тревожно. – А, какво е това? Мираж* ли? Не може да бъде.

-Какво има, Златноелечко? Защо сега задаваш въпрос след въпрос, допреди малко пееше? – попита пчелата Медовина.

-Ти не го ли виждаш? Само аз ли го виждам? – продължаваше да пита шурецът.

-Кажи накъде да погледна и ще ти отговоря. – увери го Медовина.

-Погледни под смокинята. Там, според миража, който виждам, пълзи красив бръмбар с изумруденосиня лъскава броня.

-Я да отида да видя! – каза пчелата и отлетя натам.

След малко се върна и заговори със заекване. Повтаряше една и съща сричка по няколко пъти.

-Ззззз-латно... елеч-елеч-ко! Там няма мии-раж. Вв-сичко, което виждаме, е и-с-с ти-на.

-Не думай, пчелице! Ами това тогава е чудо, чудо...

Тръгнаха двамата към смокинята. По пътя срещнаха гъсеницата Косматка, калинката Седма точица и щипалката Щрак, повикаха и тях. В началото бързаха, но полека-лека забавиха ход, сякаш се страхуваха от нещо.

-Ела-те, ела-те. Изглеждам голям и страшен, но съм най-добрият бръмбар на света. – каза синият броненосец.

-Ай, той заговори! – шептеше калинката.

-Каза, че е най-добрият на света! – повтаряше щипалката.

-Ела-те, ела-те... Ами ако ни изяде? – предупреди, имитирайки го, пчелата.

Теодора Любомирова Китанчева

Последен се обади Златноелечко:

-Щом е дошъл в двора ни с добро, и ние с добро ще го приемем. Добре дошъл!

-Благодаря, добре заварили. А вие защо си помислихте, че съм ...мираж?

-И това ли си чул? – усмихна се Златноелечко. – Защото не знаехме, че има такова красиво създание. Ще ни кажеш ли как се казваш и откъде идваш?

-Разбира се. Казвам се Скарабей. Принадлежа към семейството на бръмбарите. Зимувам, заробен в почвата, и изпълзвавам през месец април, обичам топлината. При вас

много ми харесва, затова и дойдох. Нося късмет на всеки, в чийто двор съм влязъл. Моите деди идват от Средна Азия и съм един от символите на Древен Египет.

-Значи сме късметлии. – извика Седмата точица.

-Късметлии сме. – потвърди Златноелечко.

След това Скарабей взе да прави някакво глинено топче. Оформяше го с предните си крачета, все едно е грънчар**. Всички го гледаха внимателно. Дворянчетата още не знаеха, че в такива собственоръчно направени глинени топчета женските скараabei поставят снесеното от тях яйце. После ги търкалят известно време и ги заравят в земята. След месец от него се излюпва бръмбарче с красива синя броня.

И отново се чу тананикането на Златноелечко:

-В двора Скарабей пристигна, хей,

той донесе ни късмет...

Лесно с глина той борави, брей -

сякаш е грънчар...

Имаме си нов другар -

чуден Скарабей.

* Мираж – оптична илюзия. Миражите се наблюдават най-често в пустинята.

** Грънчар – човек, занимаващ се с изработването на глинени съдове.

Щрак и седмата точица пътуват

В ранни зори, в деня на билките и цветята 24 юни, Златноелечко, седнал на клонка в дома си, стана свидетел на интересни неща.

Калинката Седмата точица и щипалката Щрак имаха намерение да пътуват до върха на цветето Родопски Крем. Там живееха щипалките. Калинката се реши на това пътешествие, защото никога не бе изкачвала стеблата с пълзене, а направо кацаше където поиска.

За щипалката това пътешествие бе ежедневие, тя и семейството ѝ от години живееха в цветовете на цветето Крем. Случвало се е в един ден по няколко пъти да слиза и да се качва, за да отиде на гости при братовчедките си. И те живееха в цветовете на Крема, но на съседни растения. Домовете им се различаваха само по белите, жълтите, оранжевите, цикламените и розовите цветове...

-Вече закуси ли? – попита Щрак.

-Да! – отговори Седмата точица.

-Когато тръгваш на пътешествие, трябва да носиш със себе си вода и да си добре похапнал. Ние вода няма да носим, защото докато стигнем до цвета на Крема, росата все ще е по цветята. – обясни щипалката.

-Добре. – съгласи си калинката.

Йоана Тодорова Георгиева

Преди да потеглят, имаше няколко неща, които Щрак трябваше да обясни на калинката:

-Когато искаш да стигнеш до цветчето на Крема с белия цвят, заставаш в корена на растението и много внимателно проследяваш с поглед по кое стебло да тръгнеш. Ако не си внимателна, ще стигнеш горе и ще бъдеш изненадана, че не си на белия, а на жълтия Крем. Тогава трябва да се върнеш отново на земята.

-Разбрах. – рече калинката. – Трябва да гледаме внимателно по кое стебло да тръгнем.

Огледаха с малките си очички, избраха растение с бял цвят и поеха нагоре.

-Много се радвам за това пътешествие. – не скри радостта си Седмата точица.

-Аз също се радвам, защото така ще разбереш повече за щипалския ни начин на живот.

Повървяха-повървяха и тогава се чу строгият глас на щипалката:

-Седма точице, не отивай натам!

Калинката се сепна и попита:

-Накъде да не отивам, нали пътя е по стеблото?

-Точно така, но трябва да пълзим само по стеблото, а ти обърка пътя. –обясни Щрак.

-Как така сбърках пътя? - не можеше да разбере калинката.

Наложил се да спрат и щипалката отново да обясни:

-Погледни, калинке, колко много листа има. Те са тесни и дълги. По пътя си ще срещнеш много такива листни пътечки, но те не водят доникъде. Като вървиш по горната страна на листото и стигнеш до края, ще минеш по долната му част. Така ще се върнеш там, откъдето си тръгнала. Ще си минала много път, но ще си пак на същото място.

-Това означава ли, че ще вървим, а няма да стигаме доникъде?

-Точно така, Седма точице...

-Добре, разбрах. – каза калинката.

-Така преди много, много години моите далечни роднини са вървели и доникъде не са стигали? Такива щипалки има и днес.

-А ти защо не им го обясниш, както обясни на мен? – озадачено попита Седмата точица.

-Обяснявам им, че тези пътища не водят доникъде, а те не вярват! Ето, виж тази малка щипалка как върви по грешната листна пътечка и едва ли днес ще стигне донякъде, но така е с децата. И да им кажеш, няма да слушат. Но да тръгваме, че има още път.

Продължиха нагоре. Калинката се замисли, че ако не бе щипалката, тя нямаше да знае, че има пътища, които водят доникъде. Помисли си също, че трябва винаги да прецени, кой път е главният. И когато наближиха красивия цвят на Крема, въздъхна и каза:

-Пристигнахме!

Вече бяха до бялото красиво цвете Крем. Ароматът от огромния като фуния на стар грамофон цвят се носеше наоколо и опияняваше. За първи път Седмата точица се огледа наоколо отвисоко, без да внимава да не се блъсне в някое растение. Главозамайването ѝ мина, като отпи от студената утринна роса.

Винаги, когато пътешестваме, сме жадни.

-Добре дошла! – се чу от много места.

Калинката не очакваше, че толкова много щипалки живеят тук. Тя ги поздрави, след това благодари на Щрак, че от нея научи много. И каза:

-Вие живеете на едно от най-хубавите места в двора. Но аз съм изморена и трябва да се прибера къщи, а и родителите ми вече се тревожат. И тъй като по-бързо ще стигна с летене, сега ще отлети. Но преди това ви обещавам, че ще идвам винаги при вас, когато съм наблизо.

-Довиждане! – изпратиха я с възгласи щипалките.

Седмата точица се прибра у дома. Разбра, че да ходиш пеша, е доста изморително. Разбра също, че ако тръгваш на разходка на непознато място, ти трябва водач, който знае пътя и пътечките.

А Златноелечко, щастлив от научените нови неща, каза:

-Когато в летен слънчев ден, минете край цветето Крем, ще го познаете по силния, приятен аромат. И ако надникнете в огромния му цвят от шест листенца, обещавам ви да видите Щрак и нейните роднини там.

Житният класец

Близо до къртичината на Поразия израсна растение, което никой не бе виждал. Стъбълцето му бе тънко и зелено. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се прекърши. Част от корените бяха над почвата. Извика Златноелечко дворянчетата и започнаха да гадаят какво е това.

Седмата точица рече, че това е трева. Златноелечко каза да изчакат, за да видят в какъв цвят ще разцъфти, защото може би е цвете. Щипалката заяви, че ако не им харесва, веднага може да го отреже с ножицата. Докато се чудеха какво да правят, от къртичината изскочи Поразия и каза:

-Не го пипайте, към средата на лятото на върха на тънкото стебло ще се образува скривалище и в него ще има много вкусни зрънца.

-Ти пък откъде знаеш? –попита седемточковата калинка.

-Зная, миналата година ги опитах, а мравката Мина ми разказа за скривалището. – отвърна къртицата.

Шенер Юмер

От този ден нататък всички чакаха с нетърпение да се появи скривалището със зрънцата... Не мина много време и горната част на стъбълцето се оформи, и вече ясно се виждаше, че там едно над друго в две редици са строени зрънца. В началото това скривалище беше зелено, но полека то пожълтяваше, докато един ден стана съвсем жълто.

-Ето, не съм само аз със златно елече. – радостен каза Златноелечко. - Има и растение, чието скривалище е златно.

-Наистина. – съгласи се Седмата точица и попита. – А кога да опитаме зрънцата му?

Къртицата □ отговори:

-Още няколко дни и зрънцата ще се изронят. Миналата година аз и мравките оставихме само едно зрънце, от което израсна това растение, но ако този път оставим пет, ще пораснат нови пет растения и ще имаме повече зрънца догодина.

-Добре, всичко ни е ясно, само дето не разбрахме това растение ли е, или скривалище на зрънца?! – попита гъсеницата. Досега тя не се бе обаждала.

В това време се зададе семейство Нежнолюбови и Мина им обясни:

-Растения са тревата, храстите, цветята и дървета. А това растение, до което стоите, е жито. Като смелят житото, от него правят брашно, а от брашното пекат хляб.

-И той е много вкусен. А „скривалището“ на зрънцата се казва житен клас. – допълни Трудолюб.

-Искам догодина да израсне много жито. – рече Златноелечко.

-От всички в двора ние, мравките, най-много имаме нужда от житните зрънца, защото през зимата се храним с тях. – отвърна Трудолюб.

Минаха около дванадесет месеца и аз отново спрях до къртичината. Видях израснали житни стъбълца и на всяко от тях по едно скривалище за зрънца. А Златноелечко ги гледа като стари познати.

Рисунка Вяра Ташева 9 год.

И днес в градината на мойто
детство щурчето свири
и нощес разказа случица една,
която пак ще споделя ...